

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

5

Είταν ἀργά ἅμα σηκώθηκα τὴν ἄλλη μέρα. Εἶχα ξυπνήσει τὴν αὐγή, μοῦ φάνηκε πῶς ἀκουσα μιλήματα μέσα στὴν κάμαρα τοῦ Νίκου, μὰ ἡ νύστα μοῦ νίκησε τὴν περιέργεια καὶ ξανάκλεισα τὰ μάτια.

Ἄμα ντύθηκα, ἔκαμα νὰ μπῶ στὴν κάμαρα τοῦ Νίκου, μὰ ἡ πόρτα εἴτανε συρτωμένη ἀπὸ μέσα κ' ἔτσι πῆγα στὴν τραπεζαρία. Βρῆκα τὴ θειά μου καθισμένη μετὰ τὴ ρόκα τῆς κοντὰ στὴ φωτιά καὶ σκουνοφλιασμένη. «Παρακάτσατε τὴ νύχτα μετὰ τὸν προκομένο», με ρώτησε σὲ λίγο ἀφοῦ κάθισα ἐκεῖ κοντά της, «τί σοῦλεγε;»

«Τίποτες· κουβεντιάσαμε», τῆς εἶπα· «Ἡοῦ εἶναι τοῖς; δὲν ξύπνησε ἀκόμα;»

«Σύρε μέσα νὰ τὸν δεῖς· κλειδώθηκε· δὲν ἄφησε οὔτε τὸν πατέρα του νὰ μπῇ.» Ἀναστένανε: «Κλειδώθηκε καὶ γράφει μετὰ τὴ λάμπα. Τὸν πειράζει ὁ ἥλιος, λέει, κ' ἐκλείσει τὸ παραθύρι. Κάποιος λέει νάχει τὸν ἥλιο κι αὐτὸς καίει φῶς μέρα μεσημέρι. Καὶ νᾶτανε κάνε φτηνὸ καὶ τὸ πετρέλαιο.»

Ἡ Μαρία μοῦ ἔφερε καφέ. Ἡ ἔψη τῆς γελοῦσε. Τὸν ἄφησε στὸ τραπέζι καὶ γύρισε νὰ φύγει.

«Ἐλα δὼ, μωρή· τί κάνει μέσα;» τῆς φώναξε ἡ θειά.

«Ξέρω γώ: Σὰν καὶ ξαναπῆγα μέσα;» εἶπε ἡ Μαρία ἀδιάφορα.

Γύρισα καὶ τὴν ξανακοίταξα. Εἴτανε χτενισμένη, πὺδ συγυρισμένη καὶ στὰ πόδια τῆς φοροῦσε τὰ πασουμάκια.

«Εἶδες τί τῆς ἔφερε;» μοῦ εἶπε ἡ θειά.

«Ὁμορφα εἶναι», μουρμούρισα.

«Μοῦφερε καὶ τὰ παπούτσια· με κουμπιά καὶ με λουστρίνι», εἶπε γελοῦμενα ἡ Μαρία. «Νὰ τὰ φέρω νὰ τὰ δεῖς.»

Καὶ βγήκε γλήγορα χτυπώντας τὰ τακούνια ἀπὸ τὰ πασουμάκια.

«Μοῦ πῆρε ταυτιά ἀπὸ τὴν αὐγή μετὰ τὸ βρόντο· μὰ ἂς τὰ χαρεῖ μιὰ μέρα ἡ κακομοίρα. Κορίτσι εἶναι κι αὐτή», εἶπε ἡ θειά.

Ἡ Μαρία γύρισε μετὰ τὰ παπούτσια. Εἴταν ἀπὸ τὰ ἔτοιμα ποὺ τὰ πουλοῦνε στὸ Ἀναδρυτήριο.

«Καλὰ δὲν εἶναι;»

Τὰ πῆρα κ' ἔκαμα πῶς τὰ κοίταξα: «Ὠραία εἶναι», τῆς εἶπα.

«Σὰν κοντὰ μοῦ κάζονται· δὲ σὲ στενέβουνε;» ρώτησε ἡ θειά.

«Ἀμπά! Σὰ νᾶτανε παραγγελιά. Νὰ δεῖς νὰ τὰ φορέσω.»

Μοῦ τᾶδραξε ἀπὸ τὸ χέρι. Μὰ μόλις κάθισε νὰ τὰ φορέσει, ὁ Νίκος τὴ φώναξε ἀπὸ μέσα. Τᾶφησε κ' ἔφυγε γλήγορα.

Κάθησα νὰ πιῶ τὸν καφέ μου καὶ πῆρα τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ τζάκι. Τῆς θειάς τῆς ἄρεσε νὰκούει τὰ νέα κι ἂν καὶ μοῦ εἴταν κάπως βαρετὸ νὰ κάθουμαι

νὰ τῆς ξηγῶ κάθε φράση ποὺ διάβαζα, ὅμως γιὰ χάρη τῆς θυσίαζα πρόθυμα μιὰ ὥρα κάθε πρωτῆ.

Ἐκεῖ ποὺ ἄρχισα νὰ τῆς διαβάζω, ἡ Μαρία μὰς ἔκοψε, ξαναμπαίνοντας μέσα μετὰ δυὸ κονίσματα στὰ χέρια τῆς.

«Τί εἶν' αὐτά, μωρή;» ρώτησε ἡ θειά.

«Μοῦ τᾶδωσε νὰν τὰ φέρω δὼ· δὲν τὰ θέλει μέσα, λέει. Εἶναι ἀνεδασμένος στὸ τραπέζι καὶ θέλει νὰ κατεβάσει καὶ τὸ κονοστάσι.» Ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας ἔτρεμε.

Ἡ θειά πετάχτηκε ἄγρια στὴν πόρτα: «Σύρ' τα πάλι μέσα», εἶπε τῆς Μαρίας, «βάλ' τα γλήγορα καὶ ποὺ εἴτανε. Ὅσο εἶμαι ζωντανή, τὸ δρίζω γὼ τὸ σπῖτι μου.»

«Μαρία! Ἐλα πάρε κι αὐτά, μὴν τὰ πετάξω ἀπὸ τὸ παράθυρο», φώναξε ἀπὸ τὴν κάμαρά του ὁ Νίκος, ἐνῶ ἡ μάννα του ἔδρανε στὸ σαλότο.

«Θὰ σὲ πετάξω πρώτα ἐσένα ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπῖτι, γὰρδανε», τοῦ φώναξε κ' ἡ μάννα του καὶ χύμησε νὰ μπεῖ στὴν κάμαρα.

Ὁ Νίκος πρόλαβε κ' ἐκλείσει τὴν πόρτα: «Ἐλα, Μαρία, πάρ' τα· ἄλλωθ' θὰ τὰ πετάξω κάτω, σοῦ εἶπα», ξαναφώναξε ἀπὸ μέσα.

Ἡ Μαρία ἔκαμε νὰ πάει ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα, μὰ ἡ θειά τὴν ἄρπαξε:

«Μὴν πειράξεις, κακομοίρη, τ' ποτὰς, γιατί τζογάπι δὲ μοῦ δίνεις. Βάλε πάλι τὰ κονίσματα στὸν τόπο τους, μὴν πὰς γυρέθοντας γιὰ μεγαλύτερα.»

Ξαναχτύπησε δυνατὰ τὴν πόρτα.

Μὰ ἀντὶς νάνοιξε· αὐτὴ, ἀκούστηκε νὰνοίγει τὸ παράθυρο.

«Θὰν τὰ πετάξει ἀλήθεια», μουρμούρισε ἡ Μαρία, σμίγοντας τὰ χέρια μπροστὰ στὸ στήθος κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο τοῦ μαγεριοῦ.

Χύμησα κ' ἔπιασα τὴ θειά μου, ποὺ ἄγριεψε περισσότερο καὶ χτυποῦσε δυνατότερα τὴν πόρτα, βρίζοντας ὀλοένα.

«Τὰ πέταξε», μοῦ ἔκαμε νόημα ἡ Μαρία, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ μαγεριὸ καὶ τρέχοντας στὴ σκάλα.

«Ἐλα, ἄσε τὸν τὸ ζουρλό, δὲν τὰ πετᾷ· ἔτσι τὸ κάνει», γύρεψα νὰ συχάσω τὴ θειά.

«Θὰ τὸν πετάξω ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι μου. Θὰ φέρω τὴν ἐξουσία», φώναζε κείνη.

Τρόμαξα νὰ τὴ μπιάσω στὴν τραπεζαρία. Ἐπεσε τρέμοντας στὸν καναπέ. Τὴν ἔπιασε τὸ νευρικό τῆς, καθὼς τῆλεγε.

Ἐτρεξα νὰ κράξω τὴ Μαρία, νὰρθεῖ νὰ τὴ βοηθήσει. Τὴ βρῆκα ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα κρατώντας τὸ κονοστάσι ποὺ εἶχε πετάξει ὁ Νίκος ἀπὸ τὸ παράθυρο. «Θὰ ρίξει ὁ θεὸς φωτιά νὰ μὰς κάψει», μοῦ εἶπε μετὰ δάκρυα, δείχνοντας ἕνα κόνισμα σπασμένο στὴ μέση.

Τὰ ἄδραξα ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ τὰπίθωσα χάμω: «Μὴν πείς πῶς τὰ πέταξε», τῆς εἶπα σιγαλὰ καὶ τὴν ἐσπρωξα στὴν τραπεζαρία, μπαίνοντας καὶ γὼ μαζί τῆς.

Πέρασε ὥρα ὥς ποὺ νὰ συχάσει λίγο ἡ θειά. Κόντεβε μεσημέρι πιά. Εἰζῶν θυμήθηκα τὸ κονοστάσι, ποὺ εἶχα ἀφήσει πρὶν δῶξ ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πῆγα νὰ τὸ πάρω, μὴν τᾶδρει ὁ θεὸς ποὺ θάρχότανε κ' ἔ-

(*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443 καὶ 444.

χομε νέες φασαρίες. Τὸ πῆρα κι αὐτὸ καὶ τὸ σπα-
σμένο κόνισμα καὶ πῆγα στὴν κουζίνα νὰ τὰ κρύψω.
Ἔβαλα τὸ κονοστάσι μέσα στὸ κασόνι μὲ τὰ κάρβου-
να, τὸ κόνισμα ἔμω; δίσταζα νὰ τὸ πετάξω ἐκεῖ. Κα-
θὼς κρατοῦσα τὰ κομμάτια του καὶ τὰ κοίταζα, ξαφνί-
στηκα. Τὰ ταίριακα κι ἂν εἶχα τὰ χέρια μου ἄδεια,
θαῖκαν ἀλήθεια τὸ σταυρό μου. Τόσο παράξενος μοῦ
φάνηκε ὁ ἅγιος ποὺ εἶτανε ζωγραφισμένος ἐκεῖ. Φο-
ροῦσε μακριὰ ἀρβανίτικη φουστανέλα ἴσα μὲ τὸ γόνα
καὶ ψηλλή τουρλιωτὴ φέσα. Λέ θυμοῦμαι καλὰ ἂν εἶ-
χε τσαρούχια καὶ βλαχόκαλτσες ἢ τουζλούκια. Ἀ-
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του διάβασα τὰ λόγια «ὁ ἅγιος
Γεώργιος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων.» Δὲν μπόρεσα νὰ μὴ γε-
λάσω καὶ ἡ Μαρία ποὺ ἦρθε ἄξαφνα στὴν κουζίνα μ'
ἐπιασε μὲ τὸ χαμόγελο.

«Γελάς», μοῦ εἶπε· «δὲ λές θὰ μὰς ὀργιστεῖ ὁ
θεός; Εἶδες πῶς τῆκαμε; Νὰ μὴ στοχάζεται τὴν ἁμαρ-
τία!» Δίπλωσε τὰ χέρια μπροστὰ στὸ στήθος· «Δὲν
τᾶκουσες ἐφές; Γίνηκε τούρκος. Τώρα ἔχει ἓνα μα-
κρι τομποῦκι καὶ καπνίζει.»

«Δὲ φορεῖ καὶ φέσι;» τὴ ρώτησα.

Δὲ μοῦ ἀπάντησε. Στάθηκε μιὰ στιγμή· «Δὲ μὲ
κάνει καὶ ἐμένα τούρκισσα», εἶπε τινάζοντας γοργὰ
ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τὰ πασουμάκια· «Δὲν τὰ ξαναφο-
ρῶ, δὲ ξαναπηγαίνω μέσα!»

«Μὴν τὰ ξαναφορᾶς, μὴν ξαναπᾶς μέσα», τῆς
εἶπα σιγαλὰ καὶ ἐπιασα τὸ χέρι τῆς.

Δὲ σήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ χάμω.

«Κοίτα, ἄκου με, Μαρία», τῆς ξανάπα· «νὰ, κρύψε
πουθενὰ τὸ κόνισμα, μὴν τὸ δεῖ ἡ θειά. Κ' ὕστερα,
πάρε καὶ ποδέσου ταχτικά, σὰ φρόνιμο κορίτσι ποὺ
εἶσαι.»

Μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὰν ξαφνισμένη, πῆρε τὸ
κόνισμα κι ἄφησε τὸ χέρι μου.

6

Ὁ θεὸς, ὅταν ἦρθε τὸ μεσημέρι, ἦδρε συχασμέ-
νη τὴ θειά. Εἶτανε πεινασμένος, μὰ φαινότανε χα-
ρούμενος. Ἀφοῦ ρώτησε πῶς τὸ κάμανε τὸ κρέας καὶ
βίασε τὴ Μαρία νὰ βάλει γλήγορα τραπέζι, ἄρχισε
νὰ δηγᾷται πόσους ξεπλέρωσε ὕψω στὴν ἀγορὰ μὲ
τὰ χρήματα ποὺ εἶχε φέρε ὁ Νίκος. Ἡ θειά ἔκανε
πῶς δὲν τὸν ἄκουγε. Μόνο σὰν τῆς εἶπε πῶς πλέρω-
σε καὶ στὸ ἐμπορικὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ψοφίσει αὐτὴ,
γύρισε καὶ τὸν ἔκοψε·

«Δέκα δραχμὲς τίς ἔβαλε· Ἐνὶ καὶ ὀγδοήντα
εἶτανε. Νὰ πᾶς νὰ τίς γυρέψεις πίσω τίς δυὸ δεκάρες.»

«Καλὰ, θὰ πάω», τῆς ἀπάντησε ὁ θεὸς καὶ ἔα-
καλούθησε τὴν κουζίντα του, δίχως νὰ προσέχει τώ-
ρα αὐτὸς στὸ μούρμουρο ἐκείνης. «Ξανάσανα λιγοῦ-
λάκι», εἶπε τέλος γυρίζοντας σὲ μέντα.

«Τώρα νὰκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι· πῶς γύρισε ὁ ἐμ-
πορας καὶ θὰ ἰδεῖς ξανάτσομα», ξαναπετάχτηκε ἡ
θειά ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς.

«Σόπα, γριά, μὴ σεκλητέξωσι κι ὅλα θὰ κονο-
μηθοῦνε. Δὲν ἀρῆναι κανέναν ὁ θεὸς νὰ πᾶει χαμέ-
νος», τῆς ἀπάντησε ἡ συχὰ ὁ θεός. «Ὁ Νίκος ποῦ
εἶναι; Δὲ βγήκε ὕψω;» ρώτησε τὴ Μαρία, ποὺ ἦρθε
καὶ ἔβαζε τραπέζι.

«Μέσα εἶναι», εἶπε κείνη.

«Ἄντε φέρε τὸ φαγὶ καὶ πές του κι αὐτοῦνοῦ
νάρθει νὰ φάμε.» Πῆγε καὶ ἐπιασε τὴ θέση του στὴν
κορφή τοῦ τραπέζιου.

Κάθισα καὶ γὼ στὴ δική μου, προσμένοντας μὲ
κάπια ἀνησυχία νέα ταραχὴ σὰ θάκουγε ὁ θεὸς πῶς
δὲν ἔρχεται ὁ γιός του στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία ἔφερε
τὸ φαγὶ καὶ κάθισε κι αὐτὴ, ἀφοῦ περίμενε νὰ κα-
θήσει πρῶτα ἡ θειά.

Ὁ θεὸς πῆρε νὰ σερβίρει κατὰ τὴ συνήθεια του,
ὅταν ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ὁ Νίκος.
Στάθηκε μιὰ στιγμή, πῆγε καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὕψω
ἀπὸ τὴ τζαμπόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ καὶ ὕστερα ἦρθε
καὶ κάθισε στὴ θέση τοῦ ἀμίλητος καὶ σκεπτός. Εἶ-
τανε φρεσκοζουρισμένος. Καθὼς μπῆκε στὴν πόρτα,
ἡ μακριὰ ζακέτα ποὺ εἶδα πῶς φοροῦσε, μοῦ θύμησε
τὸ Βελαδράπα. Μὰ ὅταν κάθισε, εἶδα πῶς εἶταν κα-
τακαίνουρη. Κι ὁ λαιμοδέτης του τῆς ὥρας καὶ δε-
μένος σφιχτά, στενόμακρος, καθὼς εἶτανε τότε ἡ μόδα.

«Μπὰ πανάθεμα τὰ χαμπέρια σου, Νίκο!» φώ-
ναξε ὁ θεός, σὰν τὸν εἶδε ἀπὸ κοντά, καθὼς κάθισε
δίπλα του· «Ἐφές δὲ σὲ πρόσεξα. Ἔτσι ἔρχεσαι ἀπὸ
τὴ Σύρα; Ἡ σήμερα τὸ ξούρισε;» Καὶ γέλασε.

«Πῶς, δὲ σ' ἀρέσω;» τοῦ εἶπε ὁ Νίκος, γέρον-
τας τὸ κεφάλι στὸν ὦμο καὶ κοιτάζοντάς τονε λοξὰ
καὶ μὲ χαμόγελο. Ἐπειτα ἔκαμε ἓνα σπασμὸ μὲ τὸ
σαγόνι του καὶ γύρισε στὸ φαγὶ του.

Μ' ἐμὰς τοὺς ἄλλους δὲν ἄλλαξε οὔτε λόγος οὔτε
μὰς ἔρριξε ὁλότελα ματιὰ. Μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χε-
ριοῦ, ποὺ μοῦ θύμησε τὸν πο-ητὴ Βιδούρη, μὰς ἔδει-
ξε μονάχα ἓνα ἀσημένιο βραχιόλι ποὺ φοροῦσε κάτω
ἀπὸ τὸ μανικέτι του. Σὲ καναδυὲ ρωτήματα τοῦ πα-
τέρα του ἀπάντησε ξερά, λακωνικά κι ἀφοῦ ἄδειασε
τὸ πιάτο του καὶ τὸ ποτήρι του, σηκώθηκε.

«Ἀχά, ποῦ πᾶς;» τὸν ρώτησε ὁ θεός.

«Ἔχω δουλειὰ μέσα», εἶπε.

«Πότε θὰδεῖσάς, ποῦ σὲ θέλω;»

«Σὰν ἀποφάς, ἔλα φώναξέ με.»

Ἐφυγε. Ἡ μάνα του οὔτε γύρισε νὰ τὸν κοι-
τάξει ὅλη τὴν ὥρα, οὔτε ἔδγαλε κι αὐτὴ λέγο ἀπὸ
τὸ στόμα τῆς.

Μοῦ εἶτανε τόσο στενόχωρα ἐκεῖ μέσα, ποὺ μό-
λις σηκωθήκαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι, πῆρα τὸ καπέλο μου
καὶ βγήκα ὕψω. Καθὼς μπλέκανε τὰ πράγματα, δὲν
εἶχα πιά ἐλπίδα νὰ μεσιτέψει ὁ θεὸς μου καὶ νὰ κα-
ταφέρει τὸν πατέρα μου νὰ μὲ ξαναστελεῖ στὴν Ἀ-
θήνα. Στὸ τελευταῖο γράμμα του ποὺ εἶχα λάβει, μοῦ
τὸ ἔκοψε· ἔπρεπε νὰ πάω νὰ μείνω στὸ σπίτι ὅσο
νάρθει ἡ ὥρα γιὰ νὰ ξαναδῶσω ἐξετάσεις· θὰ προτι-
μοῦσα βέβαια νάμεινα στοῦ θεοῦ, μὰ τώρα ποὺ ἦρθε
ὁ Νίκος πῶς νὰ μείνω; Ἄν ἔλεγα, θὰ μοῦ δίνανε τὴν
καμαρούλα, ποὺ κοιμότανε ἡ Μαρία. Μὰ διάβολος
βαστοῦσε ὁλημέρα σὲ μιὰ τρώπα; καὶ ἔπειτα θὰ μπο-
ροῦσα νὰδρω ἡσυχία μέσα σὲ τόσες φασαρίες; Τὸ
βρήκα λοιπὸν καλύτερο νὰ γυρίσω σπῆτι μου. Εἶχα
δεῖ πῶς ὁ Νίκος κράτησε κάμποσα χρήματα καὶ εἶπα
πῶς μποροῦσε νὰ μοῦ δώσει τὸ εἰκοσιπεντάριχο ποὺ
μοῦ χρωστοῦσε καὶ ἔτσι νὰ φύγω. Ἀφοῦ σεργιάνισα
ὅλο τἀπόγειομα ὕψω, γύρισα τἀποβραδὶς στὸ σπίτι μὲ
τὴν ἀπόφαση αὐτή.

Δὲ βρήκα κανέναν στὴν τραπεζαρία ποὺ μπῆκα.

Είτανε σκοτεινά κιόλας κ' ἡ φωτιά σβηστή. Στάθηκαν καὶ συλλογιόμουν. Καθὼς περνοῦσα, εἶχα δεῖ φῶς στὴν κάμαρα τοῦ Νίκου, ὅμως δὲν ἀποφάσιζα νὰ πάω νὰ τοῦ χτυπήσω. Μιὰ ἔκανα πρὸς τὰ κεῖ, μιὰ σκεκόμουν. Ἡ Μαρία μ' ἄκουσε φαίνεται κ' ἤρθε μέσα.

«Ἐσὺ εἶσαι;» μοῦ εἶπε.

«Ποῦ εἶν' ἡ θειά;» τὴ ρώτησα.

Μοῦ ἀποκοίθηκε πὼς πῆγε κάπου νὰ συλλυπηθεῖ καὶ δὲν ἤξερε κι αὐτὴ πῶς ἀργήσε ἔτσι.

«Κοίτα, ξέχασα ν' ἀνάψω φωτιά», εἶπε ἄξαφνα κ' ἔτρεξε ὀξω.

Ξαναγύρισε φορτωμένη ξύλα.

«Μέσα εἶν' ὁ Νίκος; τὴ ρώτησα καὶ ποῦ ἄναβε τὴ φωτιά.

«Μέσα εἶναι.»

«Δὲν ξανάγινε τίποτε;»

«Ὅχι.»

«Κουβέντιασε μὲ τὸν πατέρα του; Δὲ μαλλώσανε;»

«Ὅχι.»

Ἄναψε τὴ φωτιά καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ γωνιά.

«Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, Μαρία», τῆς εἶπα.

«Τί θέλεις; Ν' ἀνάψω πρῶτα τὴ λάμπα.»

Ἐκαμα νὰ τὴν πιάσω ἀπὸ τὸ χέρι

«Τί θέλεις;» μὲ ρώτησε ἀπτότομα ξεφέγοντας.

«Σύρε πὲς τοῦ Νίκου πὼς τονὲ θέλω.»

«Τί τονὲ θέλεις;»

«Τονὲ θέλω.»

Βγήκε. Ἄκουσα ποῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ Νίκου καὶ σὲ λίγο ποῦ τὴν ξανάκλεισε.

«Δὲν ἀδειάζει τώρα», μοῦ εἶπε ξαναπαίνοντας.

«Ἀδειάζει δὲν ἀδειάζει. Ἐχῶ ἀνάγκη νὰ τονὲ δῶ, ἄντε ξαναπές του.»

«Σύρε πὲς του το μοναχός σου.»

«Ἄντε, κάμε μου τὴ χάρη. Πές του πὼς θὰ φύγω», τὴν ξαναπαρεκάλεσα.

«Ποῦ θὰ πᾶς νὰ φύγεις;»

«Σπίτι μου.»

«Γιατί;»

«Δὲ μὲ βαρέθηκες τόσο καιρό;»

«Γιατί νὰ σὲ βαρεθῶ; Τί μοῦ κάνεις νὰ σὲ βαρεθῶ;»

Πῆρε κι ἄναψε τὴ λάμπα καὶ περίμενε νὰ ζεσταθεῖ τὸ γιαλὶ γιὰ νὰ τῆς δώσει φῶς.

«Νὰ ζήσεις, σύρε πὲς τοῦ Νίκου», τῆς ξανάπα καὶ ξανάκαμα νὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι.

«Δὲν πάω, σοῦ εἶπα: θὰ μὲ φωνάξει.» Μ' ἐοπρωξε κ' ἔδωσε φῶς τῆς λάμπας. Τὴν κοίταξα. Εἶδα πὼς φοροῦσε πάλι τὰ πασουμάκια.

«Τὰ ξανάβαλες; Δὲν εἶπες—;»

«Δὲν εἶδες πὼς μοῦρχονται τὰ παπούτσια», μ' ἔκοψε κ' ἔτρεξε ὀξω.

Ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ μπῶ στὴν κάμαρα τοῦ Νίκου κι ὅ,τι θέλει ἂς γένει. Μὰ καθὼς ἔκαμα νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ Μαρία ξαναῆρθε φορώντας τὰ καινούργια τὰ παπούτσια.

«Βλέπεις, δὲν εἶνε κοντά, ποῦ εἶπε ἡ θειά. Ἐδῶ μοναχὰ μὲ μαζώνει λίγο, μὰ θ' ἀνοίξει μοῦ εἶπε ὁ Νίκος.» Ἐβγαλε τὸ πόδι στὴν καρέκλα καὶ μουδεῖε

τὸ μέρος. Ἐπειτα τὸ κατέβασε, σήκωσε λίγο τὸ φουστάνι καὶ μουδεῖε πάλι τὰ παπούτσια.

«Καλὰ, ὥραϊα εἶναι», τῆς εἶπα καὶ στάθηκαν καὶ τὴν κοίταξα.

Σὲ λίγο ἤρθε ἡ θειά, κατόπι ὁ θεῖς καὶ καθίσαμε καὶ φάγαμε. Ὁ Νίκος παράγγειλε πὼς δὲν ἀδειάζει καὶ τοῦ πῆγε ἡ Μαρία τὸ φαγὶ στὴν κάμαρά του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅ,τι ξύπνησα, πῆγα ἴσα καὶ χτύπησα στὴν πόρτα του. Ἄμα ἄκουσε πὼς εἶμαι γῶ, ἀνοίξε κ' ἤρθε στὴ σάλα. Εἶτανε μὲ τὸ πουκάμισο μονάχα καὶ μ' ἓνα λινὸ πανταλόνι. Στὰ πόδια του εἶχε δεμένους κάτω πότους, ποῦ μοιάζανε πότερο μὲ γουρουντσάρουχα παρὰ μὲ ἀρχαῖα σαντάλια, καθὼς τᾶθελε νὰ εἶτανε. Στὸ χέρι του κρατοῦσε τὴν πέννα.

«Θὰ πλευριτώσεις, κακομοίρη», τοῦ εἶπα, σὰν τὸν εἶδα ποῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ βγήκε στὸ μπαλκόνι.

«Μέσα εἶναι κακὸς ἀέρας», μοῦ ἀπάντησε: «Τί μὲ θέλεις; Λέγε γλήγορα.»

«Ξέρεις, λέω νὰ φύγω», μουρμούρισα.

«Καλὰ θὰ κάμεις; κατεβόδις.»

Τὸν κοίταξα: «Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ δώσεις τίποτα;»

«Τί νὰ σοῦ δώσω;»

«Τὸ εἰκοσπεντάρικο τὸ ξέχασες;»

«Ἄ ναι! ἂν ἔχω νὰ σ' τὸ δώσω.»

«Πὼς δὲν ἔχεις; Προφές εἶδα—»

«Αὐτὰ εἶναι γιὰ νὰ τυπώσω τὸ δρᾶμα μου», μ' ἔκοψε καὶ ἔκαμε νὰ φύγει.

Τὸν κράτησα: «Ἄσε τ' ἄστειλα. Τὸ θέλω γιὰ τὰ ναῦλα μου.»

«Καλὰ, νὰ λογαριάσω καὶ σοῦ λέω ὕστερα», εἶπε καὶ τράβηξε νὰ μπεῖ στὴν κάμαρά του.

«Τί ὕστερα! Τώρα θὰ μοῦ τὸ δώσεις», φώναξα τρέχοντας πίσω του.

«Τώρα γράφω», ἀπάντησε. Μπήκε μέσα καὶ συρτόθηκε.

Τὸ μεσημέρι ἤρθε πάλι καὶ κάθισε στὸ τραπέζι. Ντυμένος ὅπως καὶ τὴν περασμένη μέρα. Ἐβριξε μερικὲς ματιὲς σὲ ὅλους μας, πότε ἀδιάφορες, πότε περιπαιχτικὲς, λάγγεψε, μουρμούρισε στίχους, λογόπαιξε μὲ κάτω ποῦ εἶπε ὁ πατέρας του, χτύπησε τὴ Μαρία στὸ χέρι ποῦ δὲν κρατοῦσε καλὰ τὸ περούνη, ἔκοψε τὸ φαγὶ στὴ μέση καὶ κάπνισε ἓνα τσιγαρέτο. Ἐπειτα, ἅμα ἀπόφαγε, σηκώθηκε νὰ πάει στὴν κάμαρή του. Τὸ βράδι δὲν παρουσιάστηκε. Τὸ ἄλλο μεσημέρι ἤρθε στὸ τραπέζι κ' ἔκαμε τὰ ἴδια.

Περάσαν ἔτσι τέσσερες πέντε μέρες. Δοκίμασα νὰ τονὲ ζυγώσω στάθηκε ἀδύνατο. Τοῦ ἔστειλα σημείωση μὲ τὴ Μαρία, μὰ δὲν ἔλαβα ἀπόκριση. Ἀναγκάστηκα νὰ γράψω τοῦ πατέρα μου νὰ μοῦ στείλει τὰ ἔξοδα γιὰ νὰ γυρίσω σπίτι. Καὶ καρτεροῦσα. Ἀπένταρος καθὼς εἴμουν δὲν μποροῦσα νὰ μπῶ οὔτε στὸν καφενὲ νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου. Στὸ σπίτι εἶταν ἀδύνατο νὰ ὑποταχθεῖ κανεὶς στὴν πειθαρχία ποῦ μᾶς εἶχε βάλει ὁ Νίκος, νὰ μὴ μιλοῦμε δυνατὰ, νὰ πατοῦμε στὰ δάχτυλα. Ἀπὸ τᾶλλο μέρος ἡ χρεῖνια τῶν γερόντων ὄλο καὶ δυνάμωνα. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ τοὺς εἶχανε δώσει τὰ καπνὰ τους, σὰ μάθανε πὼς ἤρ-

θε δ Νίκος, γυρέβανε λογαριασμό κι ὁ Νίκος δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ ἀκόμα τὴ σημείωση πόσα πούλησε καὶ πόσα ἄφησε. Ὁ πατέρας του ἄρχισε νὰ φοβᾶται μήπως τὰ πούλησε ὅλα κ' ἔφαγε τὰ χρήματα, ἔξω ἀπὸ τὶς πεντακόσες ἢ ἑξακόσες δραχμές, ποὺ τοῦ εἶχε στείλει μὲ τὴ Μαρία τὸ βράδι ποὺ ἦρθε. Ἐγγραψε στὸ μεσότη, ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Νίκος πὼς εἶχε ἀφήσει τὰ καπνὰ, μὰ ἀπάντησεν δὲν ἐρχότανε. Δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ πάει κάποιος στὴ Σύρα καὶ νὰ ζητάσει νὰ μάθει τὴν ἀλήθεια. Μὰ ποῖος νὰ πάει; Ὁ θεὸς δὲν κοιτάζει. Μιὰ φορὰ δοκίμασε νὰ βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ σύνορο τοῦ τόπου του κ' ἡ ἐξουσία τοῦ βουλευτῆ του δὲν ἔφτασε ὥς ἐκεῖ νὰ τονε γλυτώσει. Ἐπρεπε νὰ πούλησιν γλήγορα γλήγορα ἢ θειὰ ἓνα κομάτι οἰκόπεδο ποὺ εἶχε, γιὰ νὰ πλερωθεῖ ἓνας δανειστής ποὺ τὸν προσωποκράτησε. Φαίνεται νὰπομένανε κι ἄλλοι ἀπλήρωτοι κι ὁ θεὸς δὲν ἀποφάσισε νὰ ξαναταξιδέψει. Ἐτσι ἔπεσε σὲ μένανε ὁ κληρὸς νὰ πάω νὰ δώ τί γινήκανε τὰ καπνὰ καὶ νὰ τοὺς γράψω. Μοῦ δώσανε τὰ ἔξοδα καὶ τράβηξα στὴ Σύρα

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΖΩΗ

Τὸ ρέμα ποὺ κατακυλάει ξετάζουν οἱ σοφοί,
Κανένας τὴν ἀθώρητη πηγὴ δὲν ξεχωρίζει.
Τὸν ἄσοφο τὸν οδηγáει ἡ ἀγάπη ὡς τὴν κορφή,
Καὶ δειχνεῖ του ἀπὸ τί ὁμορφιὲς τὸ θεοῦ νερὸ ἀναβροῦζει.

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

Τὰ μάτια σου τὰ μαγικά, τὰ ὄνειριασμένα,
Σὰν παραμυθὶ ἀγάπης τὰ γλυκοδιαβάξω.
Καὶ βροῖσκω λόγια μέσα ἐκεῖ θησαυρισμένα.
Ποῦ μὲ κρυφοὺς παλμοὺς στὸ νοῦ μου τὰ χαράξω.

ΣΤΙΣ ΜΟΥΣΕΣ

ὦ Μοῦσες, ποὺ σὰς γύρευα μὲ φῶς τοῦ λυχναριοῦ
Σὲ κίτρινες σελίδες,
Τώρα σὲ δάσια καὶ σ' ἀγροὺς, μὲ ἥλιου ἢ φεγγαριοῦ
Σὰς ξαναβρίσκω ἀχτίδες.

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Δὼ κι ὁμπρὸς ὁ «Νουμᾶς» θὰ βγαίνει πάλι ταχτικά
κάθε Κεριακή.

— Ὁ κ. Πάλλης τυπώνει καινούριο βιβλίο μὲ τὸν τίτλο
«Κούφια καρύδια». Στὰ «Κούφια καρύδια» μέσα θὰ εἶναι ἡ
μετάφραση τοῦ Ἀ' βιβλίου τοῦ Θουκυδίδου, ἡ μετάφραση
τῆς γλωσσικῆς μελέτης τοῦ Brugman καὶ μιανῆς ἄλλης γλω-

σσικῆς μελέτης τοῦ Thumb, οἱ «Νεκρικοὶ διάλογοι» καὶ διάφορα ἄλλα ἄρθρα του τυπωμένα στὸ «Νουμᾶ».

— Τὸ βιβλίο τοῦ Ἰδα «Ὅσοι ζωντανοὶ» τυπώθηκε καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ λίγες μέρες.

— Ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος ἔγραψε σὲ κάποιον φύλλο τῶν «Ἀθῆναι» σοφὴ κριτικὴ γιὰ «Τὸ μαῦρο χέρι» τοῦ Ταγκόπουλου. Δυὸ φορές παίχτηκε «Τὸ μαῦρο χέρι» καὶ τὶς δυὸ φορές ὁ κ. Τσοκόπουλος ἄλλοῦ ἔβρασε, δὲν εἶτανε δηλ. στὸ θέατρο. Οὐτε πάλι τὸ δράμα εἶναι τυπωμένο γιὰ νὰ ὑποθέσει κανεὶς πὼς τὸ διάβασε ὁ κ. Τσοκόπουλος. Κι ὅμως τὸ κρινε. Φαντάζεστε πὺ πόσο καλοσυνειδητὴ εἶναι ἡ κρίσις του.

— Ὁ κ. Χρ. Ν. Ἀντισάκης, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ ἡ χρυσὴ κόρη Εὐανθία Ν. Κόκκινου, ἀπὸ τὶς Σαραντακλησιές, ἀνιψιὰ τοῦ φίλου καὶ συναγωνιστῆ μας κ. Γ. Μαρ. Κόκκινου, ἀρραβωνιαστήκανε τὴν πρώτη τοῦ Τριμητῆ. Εὐχόμεστε νὰκούσουμε γλήγορα καὶ τὸ στεφάνισμά τους.

— Παίζεται ὁ «Φάουστ» στὸ θέατρο Κυβέλης μὲ τὸν κ. Οἰκονόμου Μεφιστοφελή. Οἱ κριτικοὶ τοῦ τύπου τοῦ βρίσκουν ψεγάδια τοῦ κ. Οἰκονόμου στὴν ἐχτέλεση. Ἐνας λόγος παραπάνου νὰ πάει κανεὶς στὸ θέατρο γιὰ νὰν τοῖε θαμάσει. Ἡ ἐπιτυχία ἐνὸς ἀληθινοῦ καλλιτέχνη εἶναι νὰ μὴν ἀρέσει στοὺς Ἀθηναίους φημεριδογράφους κι ὅταν ἀκόμα καμώνονται τὸν κριτικό.

— Ὀδηγίες γιὰ τὴ χολέρα, σὲ γλώσσα ποὺ νὰν τὴ νοιώθει ὁ κόσμος, μόνον ἡ «Ἀκρόπολη» δημοσίεψε στὸ φύλλο τῆς περασμένης Παρασκευῆς. Ὁ γιατρὸς κ. Ἀλέξ. Ν. Σπανὸς ἔφισε καὶ μέρους τῆς Συνταγματικῆς γλώσσας καὶ τὰ μακαρονίστικα τοῦ Γενεσιόφρου καὶ μίλησε στὸν κόσμο ἀπλὰ καὶ πραχτικά.

— Ἐτσι ὁ κόσμος ἐνῴισε τί ἔχει νὰ κάνει γιὰ νὰ ξεφύγῃ τῇ χολέρα. Ἡ χολέρα, λένε, κυνηγάει τοὺς φοβιστάριδες, μὰ δὲν ἀρίνει ἀκνηνῆγους καὶ τοὺς καθαροσυνειδήτους.

IH' Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1911—1912

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — (Πλατεῖα Κάνιγγος).

Σχολαὶ ἀνωτέρων τεχνικῶν σπουδῶν.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ,
ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ

Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν τεχνικῶν σπουδῶν
τὰ διδασκτρα ἡλαττώθησαν εἰς τὸ
1)3 ἀπὸ τοῦ παρελθ. ἔτους.

Ἐναρξὺς ἐγγραφῶν 20 Ἀυγούστου,
μαθημάτων 15 Σεπτεμβρίου.

Γίνονται δεκτοὶ καὶ μαθητρίαι.

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ παιδαγωγός, μὲ τὶς
καλύτερες συστάσεις, εἰδικὸς γιὰ μικρὰ παιδιά,
ζητᾷ ἰδιαίτερα μαθήματα σὲ οἰκογένειες ποὺ
θέλουνε νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά τους φυσικά
κι ἀνθρωπινά. Πληροφορίες στὸ γραφεῖο μας.